

Шам бюлмѐ – Ст.с., СИ 1,5, вж. *белеми*.

Шан бюлмѐ – Зл.в., СЗ 2. ДИ: *Шанбѐлия*. Преди – горичка, сега – плодородно място.

Шангова чешмà – Сб., СИ 4,5, извор, по-късно – *чешма*. От ФИ *Шангови* от Шивачево.

Шан кай – Б.п., СЗ 3,5, висока скала с белег, наподобяващ часовник, свързан с предания (Демирев и др. 2011: 142)

Шаплива поляна – Сел., С 2 (ДАД).

Шарабàлица – Коз., ЮИ 0,8, лозя и ливади, вер. от тур. *şaraphane* ‘винарска изба, винарна’ ДИ: *Шарабàница*.

Шарàнова опàшка – Ж.в., ЮЗ 4, оврази в *Сазлѐ алàн*, заливани от р. Тунджа, в които ловели риба – *шаран*.

Шарапанджийска могила – Ж.в., от крепостни актове, 1900, 1906 г., от ПИ.

Шàтов трап – Коз., СЗ 4, планински дол.

Шахтата – Б.д. СЗ, отвесен рудник.

Шѐвката – 1. Др., от запис през 1984 г; 2. Глш., З 1, лозя. ДИ: *Шѐвка* – местен вид грозде.

Шейлàре – Чок., ЮЗ 2, по предание – място на някогашно село, неизвестно по документи. ДИ: *Шехларе*.

Шейлàрска кабà – 1. Чок., ЮЗ 1,8, обраб. земя с мека почва (вж. *каба*); 2. Ск., СИ 3,5.

Шейтàнката – Шив., СЗ 2, от ар. чрез тур. *şeytan* ‘дявол, демон’.

Шейтàн кашишлѐк – Ж.б., СИ 2, от *kaşık* ‘лъжица’; ‘дяволски лъжици’.

Шейтàн мезàр – Б.д., С 0,25, място, където са погребвали недоносени деца – ‘Дяволско гробище’.

Шекерджà – Кам., СЗ 2,5, връх, най-високата точка на Каменските възвишения, от топографска карта, намира се на изток, над м. *Шекерджата*.

Шекерджàта – Гер., СИ 3 – лозя, които дават сладко (като шекер) грозде. От тур. *şeker* ‘захар’.

Шекерлà тарлà – Зап., СЗ 2.

Шекѐров герѐн – Зап., СЗ 2. ДИ: *Шекерлà герѐн*.

Шелàрска чешмйчка – Чок., Ю 1, чешма в м. *Шейлàри*. Сух дол – според предание тук било свърталище на дяволи.

Шербѐта – Топ., СЗ 3, лозя и ниви; 2. Сам., Ю 2, пасище (СРТ); *шербѐт* – в местното тълкуване: 1) бодливият храст *кисел трън*, в миналото широко разпространен в Сливенско; 2) сок от този храст, носещ имената *бимберис*, *амбимбарис*, носен от сливенски фамилии за султанския дворец (Табаков 1986: 336).

Шербѐтите – Реч., С 2, пасище.

Шербѐтя – Ник., ЮЗ 0,8.

Шеремѐтя – Шив., ЮИ 2,8, обраб. земя, вероятно от Пр.И, от тур. *şeremet* ‘безсрамен, безнравствен’.